

שטרואוס

של הסטודנטים במסגרת הגייס הממונע הנאצי-סוציאליסטי. הנה הקטע הנדון:

der ist...

* Strauß gehörte von 1937 bis 1939 an der Universität München zum Studentensturm des Nationalsozialistischen Kraftfahr-Korps.

„כמוֹכֵן הנני מחזיק בידי ספרון רישמי של פלוגת-הסער הנאצית, ובו התקן של האירגונים הצבאיים הנאציים. בספרון זה מופיע הגייס הממונע הנאצי-סוציאליסטי (נסק"ק) בצד הסימל, וההיסטוריוגנד, כאחד מאירגוני-המלחמה של המפלגה הנאצית:

Armbinden

SA-Binde

SS-Binde

HJ-Binde

NSBO-Binde

NSKK-Binde

„איך מתיישבת חברותך באירגון זה עם הודעתך כי מעולם לא היית נאצי, ועם ההודעה הרישמית של ממשלת ישראל כי לא היית מימין חבר המפלגה הנאצית?“
 ● „מר שטראוס, בימי כהונתך כשר-הבטחון הגרמני שלחת לאירגון ותיקי הסי-סי הקרבי ברכה רישמית. בברכה זו הבעת את דעתך כי לוחמי הסי-סי הקרבי היו אנשים הגונים כמו חיילי הוורמאכט, וכי יש להעניק להם את אותן הזכויות. לאור העובדה כי יחידות הסי-סי הקרבי לקחו חלק פעיל בהשמדת היהודים בחזית ומאחורי החזית, תוך עזרה נאמנה לסי-סי הכללי — איך אתה מנמק את הכרזתך זו?“

★ ★ ★

„בכלל לא הייתי מוסמך...“

שאלות אלה לא נשאלו. גרוע מזה: בכל מסיבת-העיתונאים, בה נכחו מאה עיתוני אים ישראלים, לא נשאלה אף שאלה אחת הנוגעת לעברו האישי של שטראוס. השאלה היחידה, שהתקרבה לתחום זה, נגעה לקרב-לנה שהוגשה באותו בוקר בתל-אביב, תוך הסתמכות על דיברי הסופר הגרמני האנס הלמוט קירסט. בקובלנה נאמר כי בימים האחרונים של המלחמה פקד סגן שטראוס להרוג שבויי-מלחמה ואסירים יהודיים.

תשובתו של שטראוס לשאלה זו היחה אופיינית לכל תשובותיו. שיטתו היחה דומה באופן מפליא לשיטתו הרגילה של שמעון פרס, בחיכוחים פומביים. על שום שאלה לא ענה לעניין.

● על עניין קירסט: „זה מצחיק או תי... קירסט עצמו היה נאצי מושבע... לא היה בסביבת שונגאו שום מחנה-ריכוז, אלא רק מחנה של שבויים רוסיים... ה-מחנה היה תחת פקודת חיל-האוויר, ואני הייתי שייך לחיל-הקרקע, בתור מפקד בית-הספר לתותחנים נימ, ולא היה לי שום קשר למחנה-השבויים... שום שבוי לא נהרג מחוץ להפצצות-אוויר ולפעולות קר-ביות...“

כל זה לא היה לעניין. לא חשוב כלל אם גם היה קירסט נאצי או לא. לא חשוב למי היה המחנה כפוף להלכה. שטראוס לא הגיב אף על אחת מן האהמות המפורסות. אך בדבריו יש אישור לעובדות הבאות: ש-שטראוס נמצא באותם הימים בסביבה זו, שקירסט שרת ביחידה של שטראוס, וש-אומנם נהרגו שבויים „בהפצצות ובפעולות קרביות“. אילו פעולות קרביות היו ב-שונגאו?

חבר לונשק
 הרומאן רבי-המ-כר של האנס הלמוט קירסט, ששירת יחד עם שטראוס ביחידה אחת ועל האשמותיו התבססו שני הישראלים אשר הגישו נגד שטראוס קובלנה פלילית על-פי חוק עשיית הדין בנאצים.

עצות לתוך האוזן

לוחש שמעון פרס לשטראוס מיד עם הגיעו. ערב בואו ארצה גילה שטראוס לעתונאים גרמניים כי הזמן על-ידי פרס, ולא על-ידי בנגוריון, אך הניח כי פרס עשה זאת בשמו של ראש-הממשלה. במשך כל השבוע שפע שטראוס שבחים על פרס ובישר כי פרס שכנע אותו בצידקת ישראל — כדי לגמול לסגן-השר שמעון פרס על ההזמנה לישראל.

צחוק הפגנתי

מאחד את משה דיין ושטראוס. הגרמני סיפר כי הכיר את דיין לראשונה לפני שלוש שנים, וכי הוא מודה לו על הפגנת-הידידות של דיין, שבא במיוחד לנמל-התעופה להקביל את פניו.

● על הטענה שגרמנים מייצרים מטוס על-קולי בקאהיר: „זה לא צריך להדאיג את ישראל. מסרשמיט הציע את המטוס הזה לממשלת גרמניה, ואנחנו דחינו אותו. זה מטוס מיושן...“ שטראוס יודע, כמובן, כי מטוס יכול להיות „מיושן“ לגבי מלחמה גרמנית-סובייטית, אך מסוכן מאוד במלחמה ישראלית-מצרית, בה יהיה כל הנשק „מיושן“ לפי מושגי הלוחמה האטומית. המטוס המצרי שחה, לפחות להלכה, למטוס מיראז' 3. עליו סומך חיל-האוויר הישראלי.

● על הטענה שהתנגד בשעתו להסכם השילומים: „העמדה שלי לא הובנה. לא הת-נגחתי להסכם השילומים. רציתי רק שתיתן עדיפות להסכם על פיצויים אישיים...“
 ● לגבי הטענה כי הסכים מראש לפיתוח טילים בידי מדענים גרמניים במצרים: „אבל רבותי, לגרמניה בכלל אסור ליצור טילים, בהתאם להסכם בריסל. לכן, בתור שר-הבטחון הגרמני, בכלל לא הייתי מוסמך ליצור טילים.“

היתה זו התחמקות אופלית. שהרי זאת בדיוק הטענה: שגרמניה עודדה את מדעניה לפתח טילים חדשים על אדמת מצרים, דווקא מפני שאסור היה לה לעשות זאת על אדמתה שלה. לפני דור פיתח הצבא הגרמני בחשאי, על אדמה סובייטית, את כלי-הנשק שאסור היה לו, לפי חוזה ורסיי, ליצור בגרמניה.

וכך הלאה וכך הלאה — מלאכת-מחשבת של התחמקויות, חצאי-אמיתות ותירוצים — אותם התירוצים שכל גרמני משתמש בהם לגבי התקופה הנאצית, ושהעולם שמע אותם עד לעייפה.

באולם כולו לא היה אף עיתונאי אחד ששוכנע מדברי שטראוס. הכתבים החליפו ביניהם חיובים ציניים (שלא השתקפו, למחרת היום, ברוב-הכתבות). הם הבינו למה התכוון הבנהיג הסוציאלי-דמוקראטי הגרמני המנוח, קורט שומאכר, כאשר קרא לשטראוס בשם „הלא-כל ב המבמבם“. הם יכלו לתרגם זאת לארמית: „איסתרל בלגיאנא קישקיש קריא“ (מטבע קטנה בכלי גדול משימע רעש רב). כי הקול היה גדול, התוכן הרעיוני אפסי. אך שמעון פרס וראש לישכת-העיתונות, שישבו משני צידי שטראוס, זרחו בהנאה ובגאוה — האישי שלהם הצלחה.

★ ★ ★
 „אצלנו יש צנזורה צבאית...“

היתה זו שביעות-רצון כפולה: לא רק ששטראוס הצליח, אלא גם העיתונאים, שעד לאיתרו הגע רטנו וכעסו, היו עתה מפויסים.

(המשך בעמוד 10)